

ikke skulde kundgjøres i Altonaer Mercur, da alle Mortificationer af Statspapirer ifølge Frd. 7 Febr. 1823 skulle skee igjennem Hof- og Statsretten, uagtet en stor Mængde Statspapirer ere udstædte og oprindeligtis betalbare igjennem Kasseerne i Hertugdømmerne. Hvis ikke Forholdene vare saaledes som de nu i Die- blikket ere, vilde det være høist unaturligt, at saadanne Gjeldsbreve kunde tilintetgjøres, uden at Hertugdømmernes Beboere fik officiel Kundskab derom. Jeg har ligeledes oplyst, hvorledes at den befalede Kundgjørelse af Strandingsstilfælde i Altonaer Mercur, i de Hamborger Aviser og paa den Hamborger Børs, ligesom den har Rod i ældre Love, ogsaa har faaet en Bekræftelse i Strandingsforordningen af 1836, at den er bleven overfart i fremmede Sprog og bleven bekjendtgjort i fremmede Stater, for at man kunde vide hvorledes Strandingsgods behandles her, og at det vilde være meget urigtigt, om man nu vilde uden videre ophæve denne til Udlandingernes Betyggelse givne Forfkrift. Jeg troer derfor, at det er meget vigtigt, at man tilkjendegiver, at det ikke er en vedvarende Foranstaltning, der ophæver hiin Beskjendtgjørelsesmaade, men blot en interimistisk, paa Grund af paatrængende Omstændigheder tagen Forholdsregel. Det hedder vel, at enhver Lov er interimistisk, og at den ældre Lov kan fornyes igjen, men den vil for det Første faae det Prag, som man ikke maatte ønske, at den skulde faae, saa at det saae ud, som om man for bestandig vilde ophæve den Beskjendtgjørelsesmaade, som er vedtaget og hidtil foreskrevet at skulle skee til Bedste saavel for Creditorer og andre Vedkommende i Hertugdømmerne, som ogsaa for Udlandet. Men derhos vil der jo være en Mellemtid, hvori Forholdene kunde forandres saaledes, at der aldeles ingen Grund var til at suspendere de forhen foreskrevne Bestemmelser, til man fik en ny Lov, og denne nye Lov kunde ikke udstædes, uden at begge Thingene derom bleve enige. Det forekommer mig altsaa, at der ikke er Grund til at forandre den af Regjeringen udstædte foreløbige Lov, og at man ved at gjøre det udsætter sig for mangfoldige Bebrejdelser. Jeg søgte at lægge særdeles Vægt paa de Forfkrifter, som gives med Hensyn til Strandinger, fordi fremmede Stater have mere

Interesse for det, og der opstaaer ideltige Reclamationer og Klager i Anledning af Strandinger her. Det er bleven anført af en æret Landsthingsmand, hvorledes Eierne af strandede Stibe og Gods faae de bedste Efterretninger om hvilke Strandinger der ere foresaldne igjennem deres Commissionairer og Consulerne paa vedkommende Steder. Jeg skal ikke nægte, dette; men foruden denne Dplysning, som Vedkommende selv forfatter sig, er det Regjeringens Pligt, at gjøre en offentlig Kundgjørelse, for at de, som ikke vide at skaffe sig Dplysning paa denne Maade, kunne skaffe sig Adgang til den. Hvorvidt denne Kundgjørelse er af større eller mindre practisk Nytte forekommer mig ikke at være en synderlig afgjørende Omstændighed; thi det er nu engang en vedtaget Maade, og naar den er iagttaget, saa har Ingen noget at besvare sig over; men affkaffer man den, saa er der Anledning til for Vedkommende at besvare sig derover, og man kan ikke heller nægte, at nogen practisk Nytte har den; om den er nok saa indskrænket, kan man ikke være berettiget til at affkaffe den, og jeg troer, at der vil komme flere Besvælinger, dersom man gjorde det. Det er erkjendt af den høitagtede Justitsminister, hvorledes Tractaten med Preussen af 1818, hvorved hiin Kundgjørelse endogsaa i de Hamborger Aviser og paa Hamborger Børs, er betinget, antages at være gjældende endnu, uagtet de 20 Aar ere udløbne. Det var ogsaa det, som jeg under Sagens første Behandling nævnte, men blot som en Formodning, fordi jeg ikke var vis paa, hvorledes Regjeringen nu betragtede det. Men er det Tilfældet, saa forekommer det mig, at være en forøget Grund, hvorfor man ikke skulde lade saadan Kundgjørelse suspenderet længere end Nødvendigheden medfører det; thi deels er Tractaten ikke kundgjort paa en saadan Maade, at Vedkommende vilde vide særlig at iagttage den, naar det var preussiske Stibe, der vare strandede, uden at det var anordnet i den almindelige Lov, deels vidner og saa denne Tractat om, hvad Vægt man lægger paa Kundgjørelser i Hamborger Aviser og paa Hamborger Børs, en Beskjendtgjørelsesmaade, som har dannet sig af sig selv førend den no-